

Arrest

nr. 124 315 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Grozny in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat uw vader in de eerste Tsjetsjeense oorlog heeft meegestreden aan de zijde van het Russische leger. In de tweede oorlog heeft hij zich bij de rebellen gevoegd. U herinnert zich dat uw vader toen u klein was af en toe bezoek kreeg van mannen in militaire uniformen. Zij kwamen langs, schreeuwden tegen uw vader en doorzochten uw huis.

In 2004 is uw vader spoorloos verdwenen. U weet niet wat met hem is gebeurd, maar uw moeder heeft twee jaar lang naar hem gezocht. Zij is naar de MVD gegaan en heeft overal rondgevraagd of iemand uw vader had gezien. Niemand vond echter een spoor en in 2007 is ook uw moeder spoorloos verdwenen. Ook hierover hebt u geen enkele informatie.

Een maand later ging u bij uw oom wonen, de broer van uw moeder, omdat u nog te jong was om alleen te blijven. Ongeveer een jaar later kreeg ook uw oom bezoek van personen in militaire uniformen. Hij wilde niet dat u gezien werd door deze mannen en zei dat u in de achterste kamer van het huis moest blijven. U weet dus niet waarover die mannen met uw oom hebben gepraat.

Toen de militairen weg waren, zei uw oom dat u Tsjetsjenië moest verlaten en naar Polen moest gaan om er asiel aan te vragen. U weet echter niet waarom.

Uw oom heeft voor u uw reispaspoort geregeld en zorgde voor een chauffeur.

Op 27 september 2009 bent u naar Polen vertrokken en op 30 september 2009 bent u in Warschau aangekomen, maar u hebt in Polen geen asiel aangevraagd.

U logeerde gedurende een maand bij kennissen van uw oom en dan leerde u B.A.H. kennen, een Tunesiër die in Polen woonde.

Op 2 november 2009 bent u traditioneel met hem getrouwd en bent u bij hem ingetrokken.

Na enkele maanden werd u op straat aangesproken door twee onbekende mannen die naar de verblijfplaats van uw vader vroegen. Uw man was toen net een winkel binnengegaan, maar toen hij weer naar buiten kwam, gingen de twee mannen weg. U stond als aan de grond genageld en had de mannen geen antwoord gegeven.

Weer een maand later zag u deze twee mannen opnieuw. Opnieuw vroegen ze naar uw vader. Deze keer werd uw man heel erg kwaad, waarop de mannen weer zijn weggegaan.

Door de gebeurtenissen in Polen was u heel bang geworden en besloot u samen met uw man naar België te komen.

Op 31 augustus 2010 bent u hier aangekomen en op dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende kopieën voor: de geboorteakte van uw zoon, de schoolinschrijving van uw zoon, een attest van uw zwangerschap, een attest van goed gedrag en zeden over uw man, verschillende diploma's van uw man, het inburgeringsattest van uw man, verschillende inschrijvingen voor cursussen gevolgd door uw man, antwoorden op sollicitatiebrieven van uw man, de Poolse arbeidsovereenkomst van uw man, een attest in verband met de verdwijning van uw vader en een Word-document met een lijst met vermiste personen.

B. Motivering

Aangezien u verklaart een Russisch staatsburger te zijn, dient uw vrees voor vervolging te worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van een vrees voor onbekende mensen.

Uw vader en moeder zijn beide spoorloos verdwenen en op aanraden van uw oom hebt u uw land verlaten.

U ging naar Polen, maar ook daar kreeg u problemen.

Op basis van uw verklaringen dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst bent u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo blijkt u eigenlijk niet te weten waarvoor u eigenlijk vreest in uw land van herkomst (CGVS p.15). U verklaart dat uw oom u vertelde om het land te verlaten, maar waarom hij schrik had gekregen, weet u niet.

U verklaart dat uw oom het had over de verdwijningen van uw vader en moeder (CGVS p.10), maar daar hebt u evenmin enige kennis over.

Met betrekking tot de verdwijning van uw vader verklaart u dat hij op een dag niet meer thuiskwam en dat uw moeder twee jaar lang overal naar hem heeft gezocht. U blijkt echter enkel te weten dat uw moeder naar de MVD is gegaan om aangifte te doen en dat ze regelmatig aan mensen vroeg of ze iets over uw vader hebben vernomen (CGVS p.5), wat ze is te weten gekomen, dat weet u niet.

Over de verdwijning van uw moeder hebt u evenmin kennis.

U verklaart dat ook zij op een dag gewoon niet meer naar huis is gekomen en dat uw oom naar haar heeft gezocht. Wat hij heeft gedaan om uw moeder terug te vinden, daar hebt u geen weet van (CGVS p.5,6).

Ook blijkt uit uw verklaringen niet dat u ooit enige moeite hebt gedaan om zich grondig te informeren naar wat zich precies in uw familie heeft afgespeeld en waardoor uzelf nu ook in gevaar zou zijn. Dergelijke onwetendheid en uw nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstig afbreuk aan de ernst van uw problemen en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de gebeurtenissen die in Polen zouden hebben plaatsgevonden bent u onaannemelijk vaag. U verklaart dat u door twee mannen werd benaderd, u weet echter niet meer wanneer u door hen werd aangesproken, u hebt er ook geen idee van wie zij zijn en u hebt ook geen enkele poging ondernomen om dit uit te zoeken.

Wanneer u werd gevraagd waarom u zo bang bent van deze personen, kunt u hier wederom geen antwoord op geven (CGVS p. 15,16).

Vervolgens werd u gevraagd of u van dit incident aangifte hebt gedaan bij de Poolse politie.

U verklaarde dat u dat niet hebt gedaan, terwijl u wel blijkt rondgevraagd te hebben of u in Polen bescherming zou kunnen krijgen en u was verteld dat u daar wel kans op zou hebben gemaakt (CGVS p.17).

Dat u het dus toch hebt nagelaten om beroep te doen op de Poolse autoriteiten, ondermijnt alweer de aannemelijkheid van de ernst van de vrees die u verklaart te koesteren.

In bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid is rekening gehouden met het feit dat u op het moment van de relevante gebeurtenissen in Tsjetsjenië en Polen nog minderjarig was.

Echter moet worden geoordeeld dat deze toenmalige minderjarigheid niet kan worden ingeroepen ter verschoning van de vastgestelde vaagheden en incoherenties in uw verklaringen tijdens uw asielpprocedure in België, nu u meerderjarig bent. Immers, voor zover u ooit, omwille van uw minderjarigheid, onwetend zou zijn geweest of zou zijn gehouden aangaande de ware toedracht van de vervolging in hoofde van uw ouders, moet anderzijds wel worden gesteld dat u op een later moment gelegenheid en reden genoeg had om zich hierover terdege te informeren.

Gelegenheid had u in de zin dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u tot op heden een geregeld contact onderhoudt met uw oom in Tsjetsjenië. Hij heeft u zelfs met het oog op uw asielaanvraag in België een attest opgestuurd met betrekking tot de verdwijning van uw vader (CGVS p.9,12,16).

Reden tot verdere informatiegaring had u evenzeer, al was het maar om uw asielaanvraag in België te staven met relevante informatie.

Ook kan worden verwacht dat, toen u in Polen door onbekenden werd aangesproken en geïntimideerd in verband met uw vader, u zich in dit kader verder liet informeren door uw oom, over de mogelijke identiteit, achtergrond of intenties van deze belagers, of over hun beweegredenen om u lastig te vallen. U heeft echter nagelaten dit te doen.

Voor wat betreft de vaagheden die werden vastgesteld inzake de feiten zelf in Polen, moet ook worden afgeleid dat door uw leeftijd - u was 17 jaar bij uw aankomst in Polen - en door uw huwelijk twee maanden na uw aankomst in Polen (CGVS p.4), er redelijkerwijze van u kon worden verwacht dat u, ofschoon nog steeds minderjarig, toen over voldoende rijpheid en tegenwoordigheid van geest beschikte opdat van u heden meer concrete en coherente verklaringen konden worden verwacht over deze feiten.

Daarnaast werd ook een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

Zo had u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u zich nog herinnerde dat uw vader meermaals werd meegenomen toen u nog heel klein was (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5).

Wanneer u bij het Commissariaat-generaal echter opnieuw werd gevraagd of uw vader ooit werd meegenomen, antwoordde u ontkennend (CGVS p.15).

Wanneer u met deze opvallende incoherentie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u toen nog heel klein was en dat u zich dat niet zelf herinnert, maar dat uw moeder dat tegen u had verteld, u had dat dus enkel gehoord (CGVS p.15).

Deze uitleg is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen in het kader van uw asielaanvraag in België, dat wil zeggen op een moment dat u meerderjarig bent.

De vaststelling dat u zich eerst wel bleek te herinneren dat uw vader werd meegenomen, en wel meermaals, en dat u zich dat later niet meer zou herinneren, in die mate dat u aanvankelijk zelfs ontkent dat uw vader ooit werd meegenomen, blijft immers overeind.

Dit is zwaarwichtig.

Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en gelijklopende verklaringen aflegt, hetgeen in case geenszins het geval blijkt te zien.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aangetast.

Verder dient te worden onderstreept dat ook de vaststelling dat u in Polen nooit asiel hebt aangevraagd, de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging geenszins ten goede komt.

Eenzijds verklaart u dat de kennissen van uw oom bij wie u in Warschau verbleef u hebben afgeraden om asiel aan te vragen (CGVS p.10), terwijl u anderzijds zegt dat u geen asiel hebt aangevraagd omdat uw echtgenoot u onderhield (CGVS p.11).

Deze redenen zijn echter beide niet overtuigend.

U verklaart immers uw land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor uw leven en u verklaart dat u expliciet met uw oom had afgesproken om asiel aan te vragen in Polen (CGVS p.11).

Dat u dit niet hebt gedaan, zelfs niet wanneer u ook in Polen problemen kreeg, en dat u na de incidenten met de twee mannen die naar uw vader vroegen, nog twee maanden in Polen bent gebleven, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, overtuigt niet.

Zo verklaart u dat u eind september 2009 per personenwagen van Tsjetsjenië via Oekraïne naar Polen bent gebracht, onder begeleiding van een smokkelaar.

Daarbij geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u aan de grens met Polen geen paspoortcontrole hebt meegemaakt en dat u hoe dan ook niet in het bezit was van het nodige visum om de Europese Unie op reguliere wijze te betreden (CGVS p.9). U had wel een geldig reispaspoort, maar dit werd volgens u enkel gecontroleerd in Oekraïne (CGVS p.14).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de persoon die u vergezelde niet aannemelijk voor dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zou maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een plan te voorzien, hetgeen evenmin uit uw verklaringen blijkt.

Dat u in dit verband niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en wijst er mogelijkwijze op dat u op reguliere wijze en met een geldig internationaal paspoort en visum naar Polen bent gereisd en dat u daar legaal hebt verbleven.

Dergelijk vermoeden vindt tevens steun in het gegeven dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat u uw reisdocumenten niet kunt voorleggen omdat u ze verloor in Polen, waarna u uw verklaringen wijzigde en zei dat u uw documenten misschien was verloren onderweg van Tsjetsjenië naar Polen, ofwel kon het ook dat u ze was vergeten in Polen (DVZ Overnameverzoek dd. 09.05.2011, vraag 21; DVZ Verklaring dd. 12.07.2011, vraag 21).

Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u uw reispaspoort was verloren op de tram in Warschau, terwijl u later verklaarde dat het misschien werd gestolen (CGVS p.11).

Aangezien u geen eenduidige verklaringen blijkt te kunnen afleggen over de reden waarom u uw gebruikte reispaspoort niet kunt voorleggen, heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te vermoeden dat u dit paspoort moedwillig achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om de hierin vervatte informatie, zoals een uitgereikt visum, bewust verborgen te houden.

Deze vaststelling bevestigt alweer het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

U legt een attest voor van de Staropromislovsky MVD in verband met de verdwijning van uw vader (document 14).

Het betreft hier echter slechts een kopie, waardoor de authenticiteit van dit document in geen geval kan worden nagegaan.

Daarenboven bevat dit attest een tegenstrijdigheid met uw verklaringen, waardoor allerm minst enige bewijswaarde aan dit document kan worden toegekend.

U verklaarde namelijk dat dergelijke attesten altijd een jaar na een verdwijning worden uitgereikt (CGVS p.12). Dit attest dateert echter van 11 september 2007, terwijl op het attest valt te lezen dat uw vader al op 7 juli 2004 verdween, drie jaar eerder dus.

Wanneer u hiervoor een verklaring werd gevraagd, u zei namelijk dat dergelijke attesten altijd een jaar na een verdwijning worden uitgereikt, kon u die niet geven (CGVS p.13).

Ook de vaststelling dat u wel een attest over de verdwijning van uw vader voorlegt, maar niet over een dergelijk document over de verdwijning van uw moeder beschikt, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wankelen, dies te meer gezien de vaststelling dat u niet eens blijkt te weten of uw oom dergelijk attest aangaande uw moeder in bezit heeft (CGVS p.13).

Het uittreksel van een lijst met verdwenen personen (document 15) is louter een Word-document dat door uw man werd opgemaakt, waardoor dus geenszins enige objectieve bewijswaarde aan dit document kan worden toegekend.

Overigens, dat u niet eens de moeite hebt gedaan om uw moeder op te zoeken in deze lijst (CGVS p.13), terwijl zij volgens uw verklaringen ook vermist is, is opnieuw een bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De overige documenten, zoals daar zijn de geboorteakte van uw zoon, de inschrijving van uw zoon op school, het bewijs van uw zwangerschap en verschillende documenten over uw man B.A.H., kunnen de bovenstaande conclusies niet veranderen. Deze bevatten immers louter persoonsgegevens over u, uw zoon en uw echtgenoot, maar hebben geen betrekking op de problemen die u verklaart te hebben gehad in uw land van herkomst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook voor uw echtgenoot, Ben Alaya Hatem (O.V. 6.678.501), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling is voorzien op 17 maart 2014."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster zond op 12 maart 2014 aan de Raad een aangetekend schrijven waarin zij vroeg haar beroep ingediend op 27 december 2013, samen te voegen met dat van haar echtgenoot B.A.H., eveneens ingediend op 27 december 2013.

Zij stelt dat, alhoewel zij in haar verzoekschrift niet expliciet gevraagd had om de dossiers samen te voegen, zij vermoedde dat men dit zou doen op basis van de inhoud.

Zij laat gelden dat de onafhankelijke wijze van onderzoek van haar dossier niet overeenstemt met de feitelijke toestand, met name dat haar man aanwezig was bij de incidenten in Polen die leidden tot haar vrees voor vervolging en dat de beslissing om Polen te verlaten hoofdzakelijk genomen werd door haar man, na overleg met zijn Tsjetsjeense vrienden.

Zij vindt dat het ook vreemd overkomt om de behandeling van haar beroep te stellen op een datum waarop zij om medische redenen niet kan verschijnen en zij het recht heeft om in persoon te kunnen verschijnen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat zowel verzoekster als haar man, met wie zij religieus gehuwd is, twee afzonderlijke verzoekschriften hebben ingediend en niet gevraagd hebben om de dossiers samen te voegen.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster een Russisch staatsburger is van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, die verklaart Tsjetsjenië voor Polen te hebben verlaten uit vrees voor vervolging en vervolgens, omwille van bepaalde gebeurtenissen, ook dit laatste land.

De Raad stelt ook vast dat de man van verzoekster de Tunesische nationaliteit bezit, zodat zijn vrees voor vervolging, zoals zijn beslissing -gevoegd bij de brief van 12 maart 2014- stelt, ten aanzien van Tunesië dient te worden afgewogen.

Wat betreft haar vraag om uitstel, wijst de Raad op het schriftelijk karakter van de procedure. Verzoekster kan in geval zij zelf ter terechtzitting niet kan verschijnen, zich laten vertegenwoordigen door een advocaat.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2013 aan dat zij geen enkel probleem heeft met een individuele benadering van haar asielaanvraag; zij wijst erop dat zij individuele, persoonlijke vervolgingsfeiten ingeroepen heeft die in direct verband staan met haar vader die wegens banden met de rebellen vervolgd werd en tot op heden gezocht wordt door de Russische veiligheidsdiensten.

Verzoekster laat gelden dat, niettegenstaande het feit dat zij aangeeft niet te weten wie de mensen zijn die haar precies zoeken in haar land van herkomst en in Polen, het wél degelijk mensen zijn die werken voor de Russische veiligheidsdiensten en dus handelen voor de Russische autoriteiten; volgens haar is het niet vereist dat zij deze personen *nominatim* zou kunnen identificeren.

Verzoekster erkent dat zij weinig uitleg heeft gegeven over de rol die haar vader zou gespeeld hebben, over de omstandigheden van zijn verdwijning en zijn verder lot, maar benadrukt dat zij wel *“op zeer gedetailleerde manier (kon) vertellen wat er precies gebeurde tijdens het bezoek van de militairen bij haar oom en/of andere gebeurtenissen die zij persoonlijk meemaakte”*.

Zij wijst erop dat de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld in een context *“van hoogste geheimhouding”* en *“van extreem gevaar”* voor haar eigen veiligheid, zodat haar onwetendheid dienaangaande *“verklaarbaar en aanvaardbaar”* is, in acht genomen de gangbare toestand in haar land van herkomst.

Verzoekster benadrukt dat zij ten tijde van de verdwijning van haar vader in 2004 pas 11 à 12 jaar oud was en bij de verdwijning van haar moeder slechts 15 jaar en dat zij als enig kind alleen een oom had langs moederszijde; zij voegt er aan toe dat zij slechts een *“zeer elementaire scholing”* genoot.

Zij stelt dat haar oom het noodzakelijk vond om haar in 2009 naar het buitenland te sturen nadat personen in militaire uniformen naar zijn huis waren gekomen, maar dat *“zijzelf weinig inzicht heeft in de situatie”*.

Verzoekster ontkent dat zij over de gebeurtenissen die haar in Polen zijn overkomen vaag is gebleven; zij stelt dat zij daarover precies en gedetailleerd heeft verteld, maar erkent dat zij hierover weinig duiding kon geven; het waren derden die aan haar en haar echtgenoot uitlegden dat er ernstig gevaar dreigde en ze best Polen zouden verlaten.

Zij betwist verder dat zij zich in Polen kon beroepen op voldoende bescherming. Zij verwijst dienaangaande naar gesprekken van haar man met zijn Tsjetsjeense vrienden, waarin deze hen afraadden om in Polen asiel aan te vragen omdat de Poolse overheden niets kunnen doen voor Tsjetsjenen die problemen krijgen met Russische KGB agenten, en stelt dat haar oom hen eveneens aanraade om Polen te verlaten. Zij stelt dat het algemeen bekend is dat Tsjetsjenen die gezocht worden door de Russische veiligheidsdiensten in Polen zich aldaar niet veilig voelen. Het feit dat zij in Polen geen asiel aanvraag, is volgens haar geenszins een negatieve indicatie voor haar vrees zoals de commissaris-generaal besluit, temeer gezien zij daar *“al opgespoord”* werd.

Zij stelt niet akkoord te gaan met de in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie dat haar toenmalige minderjarigheid niet kan worden ingeroepen ter verschoning van de vastgestelde vaagheden en incoherenties in haar verklaringen.

Verzoekster voert aan dat zij inderdaad minderjarig was op het ogenblik waarop de belangrijkste feiten in haar relaas zich afspeelden en op het moment dat zij haar land ontvluchtte op aanraden van haar oom die alles had georganiseerd; zij herhaalt dat zij ook ongeschoold is.

Volgens haar is er *“geen verdere informatie te vergaren”*; zij herhaalt dat haar vader verdween en nadien haar moeder, dat haar oom haar daarop naar het buitenland stuurden en nadien zijn huis verkocht. Zij vraagt zich af *“welke informatie zij zich dan wel mogelijks meer zou moeten verzamelen”*, gezien het *“typisch (is) aan vermiste personen dat er geen nieuws meer over hen werd/wordt vernomen”*.

Zij wijst erop dat zij een attest bijbracht waaruit blijkt dat haar vader vermist is en voegt er aan toe dat zij niet precies weet hoe dergelijke procedures verlopen en hoeveel tijd dit in beslag neemt.

Verzoekster stelt dat zij thans nog afhankelijk is van haar echtgenoot en een eigen gezin met eigen verantwoordelijkheden heeft, waardoor zij geen *“tijd en energie overheeft, laat staan dat zij risicovolle vragen zou stellen en/of dingen zou ondernemen”*.

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal werpt verzoekster op dat iedereen weet dat de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken in moeilijke omstandigheden verlopen en dat de verklaringen omtrent de asielmotieven vaak samengevat worden weergegeven *“waarbij ook de vertalingen veelal leiden onder die drang naar samenvatting”*. Volgens haar wordt geen rekening gehouden *“met de complexiteit van de situatie”* en het feit dat de problemen van haar vader zich reeds zeer ver weg in de tijd situeren toen zij nog klein was.

De motivering in de beslissing nopens het niet aanvragen van asiel in Polen is volgens verzoekster slechts *“een algemene stelling”* die geen negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid; zij wijst erop dat zij in die periode ook nog minderjarig was en dat het normaal is dat zij zich als vreemdeling liet leiden door de raad van kennissen aldaar van haar oom. Zij benadrukt dat zij zich aanvankelijk veilig voelde toen zij pas gehuwd was en ook het feit dat zij in Polen moeilijkheden ondervond, was voor haar een tegenindicatie om daar asiel aan te vragen.

Aangaande de reisroute stelt verzoekster dat zij haar verklaringen dienaangaande bevestigt en niet kan instaan voor de manier waarop de mensensmokkelaars te werk gaan.

De lijst met verdwenen personen mag volgens haar niet afgedaan worden als zonder bewijswaarde; zij wijst erop dat in asielzaken een gedeelde bewijslast geldt en dat de commissaris-generaal *“perfect in staat (is) om opzoeken te doen ivm de verdwijning van verzoekers vader”*.

Zij vraagt aan de Raad van haar de status van vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek omtrent essentiële elementen van het dossier.

3.1.2. Stukken

Verzoekster zond bij aangetekende brief van 9 april 2014 aan de Raad een document *“Gardez l'intégrité de notre famille”*.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster in haar verklaringen afgelegd op 14 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal, onaannemelijk onwetend is over haar vrees in haar land van herkomst (zie het verhoorverslag, p. 15) omwille van de verdwijning van haar vader en moeder (zie het verhoorverslag, p. 5-6, 10), alsook over de gebeurtenissen in Polen waarvoor zij naar zij stelt ook dat land ontvluchtte (zie het verhoorverslag, p. 15, 16).

Er komt naar voor dat verzoekster bovendien nagelaten heeft zich te informeren over de verdwijning van haar vader en haar moeder en over wat dienaangaande werd ondernomen door respectievelijk haar moeder en haar oom (zie het verhoorverslag, p. 5, 6) en zij tevens heeft nagelaten voor haar problemen in Polen, beroep te doen op de autoriteiten aldaar (zie het verhoorverslag, p. 17).

Waar zij in haar verzoekschrift aangaande de verdwijningen van haar ouders, wijst op de context “*van hoogste geheimhouding*” en “*van extreem gevaar*” voor haar eigen veiligheid en op het feit dat zij ten tijde van de verdwijning van haar vader elf à twaalf jaar oud was, bij de verdwijning van haar moeder slechts vijftien jaar, en dat zij als enig kind als familielid alleen een oom had langs moederszijde en stelt dat zij slechts een “*zeer elementaire scholing*” genoot, wijst de Raad er toch op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoekster kon dan ook verwacht worden dat zij ernstige pogingen ondernam om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft, temeer gezien zij intussen reeds enkele jaren meerderjarig is en nog contact onderhoudt met haar oom in Tsjetsjenië (zie het verhoorverslag, p. 9, 12, 16).

Waar zij stelt dat er “*geen verdere informatie te vergaren*” is en aanvoert dat het “*typisch (is) aan vermiste personen dat er geen nieuws meer over hen werd/wordt vernomen*”, ziet de Raad niet in hoe deze beweringen verzoeksters onwetendheid over de omstandigheden van de verdwijningen van haar ouders en over wat werd ondernomen door respectievelijk haar moeder en haar oom, kan verschonen.

Het feit dat verzoekster wel “*op zeer gedetailleerde manier (kon) vertellen wat er precies gebeurde tijdens het bezoek van de militairen bij haar oom en/of andere gebeurtenissen die zij persoonlijk meemaakte*”, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande onwetendheden.

Met betrekking tot haar problemen in Polen, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat, niettegenstaande het feit dat zij aangeeft niet te weten wie de mensen zijn die haar precies zoeken in haar land van herkomst én in Polen, het wél degelijk mensen zijn die werken voor de Russische veiligheidsdiensten; volgens haar is het niet vereist dat zij deze personen *nominatim* zou kunnen identificeren.

De Raad wijst dienaangaande op verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij over deze mannen enkel kon vertellen dat ze Russisch en Tsjetsjeens praatten en dat ze haar bleven vragen waar haar vader was (zie het verhoorverslag, p. 15,16), zonder haar evenwel te bedreigen (zie het verhoorverslag, p. 16), en zij niet kon aangeven waarom zij zo bang was van deze mannen (“*Ik weet het niet. (...) Wie weet, misschien zouden ze iets kunnen misdoen*” (zie het verhoorverslag, p. 16).

Van verzoekster kan echter minstens verwacht worden dat zij meer weet over de reden voor haar vertrek uit Polen, zijnde de twee mannen die haar vroegen waar haar vader was, en dat zij zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd, wat zij heeft nagelaten (*"Nee, dat heb ik niet gedaan"*; zie het verhoorverslag, p. 16).

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoekster thans nog afhankelijk is van haar echtgenoot en een eigen gezin met eigen verantwoordelijkheden heeft, waardoor zij geen *"tijd en energie overheeft, laat staan dat zij risicovolle vragen zou stellen en/of dingen zou ondernemen"*, kan haar vage verklaringen en nalatige handelingen om zich te informeren, niet vergoelijken; gezinsverantwoordelijkheid sluit de eis om zich te informeren omtrent de voorgehouden dreiging, niet uit.

Waar verzoekster betwist dat zij zich in Polen kon beroepen op bescherming tegen de bedreiging die uitging van de twee mannen die naar haar vader informeerden, wijst de Raad op haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar zij stelde eerst te hebben rondgevraagd of ze in Polen bescherming zouden kunnen krijgen voor bedreigingen, waarop zij te horen kreeg *"Ja, het is in elk geval apart, sommigen worden geholpen en sommigen niet"*, waarna verzoekster er gewoonweg aan toevoegde *"Maar we zijn toch niet gebleven"* (zie het verhoorverslag, p. 17).

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoekster toont echter geenszins aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het bestaan van een ernstige vrees in hoofde van verzoekster.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees wordt ook ondergraven door de vaststelling dat zij in Polen, nooit asiel heeft aangevraagd voor haar problemen in Tsjetsjenië.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij in die periode nog minderjarig was, dat het normaal is dat zij zich als vreemdeling aldaar liet leiden door de raad van kennissen van haar oom en dat zij zich aanvankelijk veilig voelde toen zij gehuwd was, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, wel degelijk mag worden verwacht dat zij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Waar zij in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij in Polen *"al opgespoord"* werd door twee mannen, dat zij aldus moeilijkheden ondervond wat voor haar een tegenindicatie was om daar asiel aan te vragen, en stelt dat kennissen van haar man en haar oom haar afraadden om in Polen asiel aan te vragen omdat de Poolse overheden niets kunnen doen voor Tsjetsjenen die problemen krijgen met Russische KGB agenten aldaar, wijst de Raad erop dat verzoekster eerst *"ongeveer een jaar"* in Polen verbleef vooraleer zij benaderd werd door de twee mannen die naar haar vader vroegen (zie het verhoorverslag, p. 15) en dat zij in die tijd, er nagelaten heeft asiel aan te vragen.

Het feit dat verzoekster de kans had om in Polen asiel aan te vragen, wat zij ook uitdrukkelijk met haar oom had afgesproken toen zij haar land verliet (zie het verhoorverslag, p. 11) maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters verklaringen over haar reisroute en de gebruikte reisdocumenten toen zij haar land verliet.

Zij verklaarde dat zij eind september 2009 met een personenwagen door een smokkelaar van Tsjetsjenië via Oekraïne naar Polen is gebracht en dat zij aan de grens met Polen geen paspoortcontrole heeft ondergaan, dat zij hoe dan ook niet in het bezit was van een visum om de Europese Unie op reguliere wijze te betreden (zie het verhoorverslag, p.9) en dat zij wel een geldig reispaspoort had, maar dat dit enkel in Oekraïne werd gecontroleerd (zie het verhoorverslag, p.14).

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europese unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij praktische afspraken gemaakt had met de passeur over de te volgen handelwijze bij eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte

heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster niet kan instaan voor de manier waarop de mensensmokkelaars te werk gaan, doet geen afbreuk aan de onaannemelijkheid van haar verklaringen. Ook haar onaannemelijke verklaringen omtrent haar reisweg keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar relaas.

Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat verzoekster haar reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt ook gespiegeld door het feit dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat zij haar reisdocumenten niet kon voorleggen omdat zij deze in Polen had verloren, waarna zij haar verklaringen wijzigde en verklaarde dat zij haar documenten misschien was verloren onderweg van Tsjetsjenië naar Polen en dat het ook kon dat zij de documenten in Polen "was vergeten" (zie overnameverzoek van 9 mei 2011, vraag 21; zie "verklaring" van 12 juli 2011, vraag 21). Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dan weer dat zij haar reispaspoort was verloren op de tram in Warschau (Polen), terwijl zij later verklaarde dat het misschien werd gestolen (zie het verhoorverslag, p.11).

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen haar geloofwaardigheid niet herstellen.

De Raad stelt vast dat het attest van de Staropromislovsky MVD, in verband met de verdwijning van haar vader, een fotokopie betreft, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Het uittreksel van een lijst met verdwenen personen, dat werd neergelegd op het Commissariaat-generaal, is louter een Word-document dat door haar man werd opgemaakt, dat geen objectieve bewijswaarde heeft. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij niet eens de moeite had gedaan om de naam van haar moeder op te zoeken in deze lijst (zie het verhoorverslag, p.13), terwijl deze ook vermist is.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de lijst met verdwenen personen niet mag worden afgedaan als totaal zonder bewijswaarde en erop gewezen wordt dat in asielzaken een gedeelde bewijslast geldt en dat de commissaris-generaal "*perfect in staat (is) om opzoekingen te doen ivm de verdwijning van verzoekers vader*", antwoordt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties, in zoverre de asielzoeker daadwerkelijk verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en om lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad stelt vast dat het aangetekend schrijven, "*Gardez l'intégrité de notre famille*", ondertekend door verzoekster en haar man, verzonden werd aan de Raad na het sluiten de debatten op 19 maart 2014. Dit stuk wordt derhalve niet in overweging genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht ; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE